

ค ว า ม ต า ย
คือฝันนิรันดร์ที่ไม่มีวันตื่น

ฝูงจิ้งจกจับบนต้นจามจุรีใหญ่แผดเสียงร้องระงมทั้งที่มีโชกดูของมัน
ทันทีที่ตัวแรกเปล่งเสียงนำขึ้นก่อน รวากับวาทพยกรเคาะไม้บาคองเป็น
สัญญาณให้วงออร์เคสตราเริ่มบรรเลง จากนั้นอีกหลายตัวก็ร่วมประสาน
เสียง ก่อนจะเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งกระหึ่มก้องไปทั่วบริเวณ

เสียงแหลมสูงของพวกมันบาคลิกเข้าไปถึงโสตประสาทชั้นในสุด
ประหนึ่งเสียงร่ำร้องของควงวิญญาณพนजरอันคังมาแต่ภพมิติซึ่งเรา
มีอาจมองเห็น หากลองสมมุติว่าหนึ่งเสียงจิ้งจกแทนวิญญาณหนึ่งควง นี้
ย่อมนับเป็นเสียงกรีก้องแข่งกันของฝูงภูตพรายจำนวนมหาศาล ที่เพียร
พยายามจะแจ้งให้ผู้ที่ได้ยินรับรู้ ว่า พวกเขายังมิได้สูญสลายไปไหน ยังคง
วนเวียนอยู่ที่นั่น ในบ้านเก่าๆ หลังจากนั้น เฉกเช่นที่เคยเป็นมาคราบนานเท่า
นาน

บ้านที่เคยโอ้อ่าสง่างามด้วยสถาปัตยกรรมทรงไทยถึงยุโรป อันเป็นที่นิยมในยุคก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง เดหาสน์อันเคยเป็นที่สถิตแห่งเสียงสรวลสันต์ งานเลี้ยงน้ำชาหรรษา ชุคเสื้อผ้ากรุยกรายบนเรือนร่างผู้คน แลวันคืนเก่าๆ อันรุ่งเรืองน่าอภิรมย์

แต่บัดนี้มันทรุดโทรมลงไปมาก จนผู้ที่เคยย่างกรายเข้ามาอาจต้องสะดุ้งใจเมื่อได้เห็นสภาพปัจจุบันของมัน บ้านเก่าที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าหมดลิ้นแล้วซึ่งสง่าราศี ได้แต่ชุกค้วจมจมอยู่ท่ามกลางคงไม้หนาทึบ รวากับจะประกาศต่อผู้พบเห็นว่ามันยอมพ่ายแพ้แก่กาลเวลาเสียแล้ว เหมือนสุขภาพบุรุษชราภาพผู้สิ้นเรี่ยวแรงจะคงไว้ซึ่งความตระนองอาจแห่งวัยหนุ่ม ยอมปล่อยให้หลังไหลที่เคยผึ่งผายงอ้งมลงตามสังขารอันร่วงโรย เช่นเดียวกันบ้านหลังนั้นก็ยอมให้คราบราน้ำฝน หมู่วัชพืชไม้เลื้อย อีกทั้งหยากไย่ใยแมงมุม แลฝุ่นอืดคืดอันเขรอะหนาค่อยๆ รุกรานเข้ามาปกคลุมทีละน้อยทีละน้อย จนในที่สุดก็ครอบครองบ้านทั้งหลังไว้ในความเงิบงันอันแสนยะเยือกเย็น ซึ่งไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดลงเมื่อใด

หากท่านลองยื่นสงบนิ่งอยู่ที่นั่นสักชั่วครู่ยาม ท่ามกลางเสียงจ๊กจั่น
 แผลจ้ำจนกลบทุกสรรพสำเนียง แล้วลองหลับตาจินตนาการดูว่า ณ ห้วง
 เวลาใดเวลาหนึ่งในยุคสมัยอันเรืองรองของมัน ที่นี้เคยมีผู้คนเดินเข้าออก
 กันขวักไขว่ ทางเดินตรงนั้นเคยมีเท้าหลายคู่ของสุภาพบุรุษแลสตรีเหยียบ
 ย่ำผ่านไปมา สนามหญ้าตรงโน้นเคยมีเด็กวิ่งเล่นซอ้นหากัน ส่งเสียงหัวเราะ
 แลลมเล็กคังก้องไปในอากาศ เรือนคันทันไม้แบบฝรั่งค้ำหลังเคยสะพรั่งด้วย
 แปลงกุหลาบ แลไม้ดอกไม้กระถางนานาพันธุ์ หญิงสาวชุดขาวหลายนาง
 ถือตะกร้าชี้ชวนกันเก็บบุปผชาติเพื่อนำไปประดับแจกันในห้องรับแขก

ส่วนบนเรือนใหญ่หลังนั้น ผู้คนหลายวัยแต่งกายภูมิฐานยืนจับกลุ่ม
 เสวนากันอย่างออกรส รอเวลารับประทานน้ำชายามบ่ายตามธรรมเนียม
 ปฏิบัติอันเป็นที่นิยมในหมู่ชนชั้นสูง เสียงปีพาทย์เครื่องสายคังมาแค่เรือน
 แถวชั้นเดียวซึ่งหลบซ่อนอยู่ในฉากหลังของเรือนประธาน บ่าวไพร่กำลังหุง
 หาวอาหาร จัดเตรียมตั้งสำรับค้ำค้อนเป็นที่เอิกเกริก บรรยายกาศทั้งหมด
 ทั้งหมดเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา จนอาจสัมผัสได้ถึงลมหายใจของผู้คนในอดีต
 เหล่านั้น อวลอยู่ในอากาศเดียวกับที่ท่านกำลังหายใจอยู่ในเวลานี้

ครั้นแล้วเสียงจักจั่นอันระงมอยู่เมื่อครู่ก็พลันเงียบสนิทลงทันทีทันใด ประหนึ่งมีใครปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงโดยมิได้บอกกล่าว เมื่อท่านลืมหูลืมตาจากการท่องภวังค์แห่งอดีตกาลกลับคืนสู่ปัจจุบันสมัย ภาพตรงหน้ากลับกลายเป็นหมู่เรือนอันรกร้างอีกครั้ง เงามร้างของผู้คนที่เคยเห็นอยู่เมื่อครู่ อันตรธานหายไปราวกับไม่เคยมีตัวตนมาก่อน

แต่หากท่านลองสำรวจตรวจตราด้วยผัสสะชนิดอื่นนอกเหนือจากดวงตา เช่น โสคลัมผัส หรือฆานประสาทแล้วละก็ ท่านอาจจะสัมผัสได้ถึง อากาศหนาววูบขึ้นจับขั้วหัวใจทั้งที่เป็นฤดูร้อน เป็นความเยือกเย็นที่ทำให้เหงื่อหลังออกมาโดยไม่มีสาเหตุ รับรู้ถึงขนบริเวณต้นแขนหรือหลังคอที่ค่อยๆ ลุกตั้งชันขึ้นอย่างฉับพลัน หรือบางครั้งก็ได้ยินเสียงอันไร้ที่มาที่ไป ไม่สมเหตุสมผล หรือกลืนแปลกๆ ของสิ่งซึ่งไม่น่าจะมีอยู่ในบริเวณนั้น

เมื่อนั้นท่านจะสำเนียงได้ทันทีว่า ความจริงแล้วผู้คนในอดีตเหล่านั้นมิได้หายไปไหน พวกเขายังคงอยู่ที่นั่น ทำกิจต่างๆ ตามวัตรปฏิบัติเดิม เช่นเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาอาจจะยืนอยู่ใกล้ๆ อยู่ข้างหลัง หรือกำลังจ้องมองท่านอยู่ในขณะนี้ก็ได้

เพียงแต่ว่าท่านมีอาจมองเห็นพวกเขาเท่านั้นเอง

เหตุอันเป็นปฐม

ข้าพเจ้าคว่ำผ้าสะอาดมาเช็ดแก้วเหล้า ใช้มือกดเนื้อผ้าหยาบๆ ถูไป

เสียดสีไปมากับขอบแก้วจนเกิดเสียงคังเอี้ยค้ออาคชนเสียวฟัน

ครั้นเช็ดจนสะอาดคิแล้ว ก็ยกขึ้นส่งกับโป๊ะไฟตรงหน้าเพื่อหาเศษฝุ่นที่หลงเหลือ แสงจากหลอดไฟสีเหลืองมัวสว่างส่องกระทบเนื้อแก้ว ขยับมือที่ถือแก้วไปมาให้หักเหกับแสงจนเกิดเป็นประกายสีรุ้งวูบไหวเข้า นัยน์ตา กิริยาอาการเหมือนกำลังใส่ใจกับความใสของแก้วเสียเต็มประดา แต่แท้จริงแล้วข้าพเจ้ากำลังตั้งใจฟังสิ่งที่หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ บาร์เล่าให้ฟังต่างหาก

หล่อนอายุยี่สิบสอง ผิวคล้ำ งามเยี่ยงสาวบ้านนอก ผมที่เคยคัดเป็นลอนยาวรวบเกล้าเป็นมวยไว้ด้านหลัง ตาคมเข้มมองเหม่อไปเบื้องหน้า สะท้อนแสงจากหลอดไฟจนแวววาว ในชั่วแวบหนึ่งข้าพเจ้าเหมือนจะเห็นหยาดน้ำตาเคลือบคลออยู่ในดวงตางามคู่นั้น

"ตอนนี้ฉันลำบากเหลือเกิน ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครแล้ว พวกตรงๆ เลยนะ แรกๆ ฉันไม่กล้าบอกหน้ามาหาพี่ดอก คราวก่อนฉันทำไม้ค้ำกับพี่ได้ ฉันเกรงว่าพี่จะไม่ยกโทษให้ฉัน"

หญิงสาวกล่าวจบก็ก้มหน้าลง หยาดน้ำตาที่เมื่อครู่ข้าพเจ้าคิดว่า

อุปาทานไปเอง บัดนี้ได้รวมตัวกันเป็นหยคใสๆ ไหลผ่านร่องแก้มและหล่น
แหะลงบนท้องขนาดใหญ๋ของหล่อน

ข้าพเจ้าหันมาพิจารณาหล่อนอย่างจริงจัง แม้ว่าดวงหน้าจะ
เปล่งปลั่งมีน้ำมีนวล ตามธรรมชาติของคนกำลังตั้งครรภ์ทั่วไป แต่ข้าพเจ้า
ก็สังเกตเห็นแววอโรยอันมีผลมาจากความทุกข์ใจแทรกเจืออยู่ในสีหน้า
ผุดผ่องนั้น

"นี่ก็เดือนแล้วละ นวล" ข้าพเจ้าเอ่ยถาม

"แปดอย่างเก้าเข้าไปแล้วละพี่" หล่อนตอบแล้วหยุดหนึ่งไปครู่หนึ่ง ยก
ฝ่าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตา กล่าวเสียงปนสะอื้น

"พี่ยกโทษให้ฉันเถิด ฉันผิดไปแล้ว ฉันขอโทษที่ทำให้พี่รับเคราะห์
จากการกระทำอันหุนหันพลันแล่นของฉัน"

เสียงร้องไห้ของหล่อนเสียดแทงเข้าไปในความรู้สึกจนไม่อาจทน
ข่มใจนิ่งเฉยอยู่ได้ ข้าพเจ้าวางแก้วที่เช็ดจนสะอาดลงบนเคาน์เตอร์อย่าง
ไม่ไยดี เอื้อมมือไปแตะไหล่หญิงสาวเป็นเชิงปลอบประโลม

"นวล อย่าร้องไห้ มันไม่ใช่ความผิดของนวลเลย ความจริงคันเหตุ
ทั้งหมดมันมาจากพี่ต่างหาก ถ้าคืนนั้นเพียงแต่พี่หักห้ามใจ --" ข้าพเจ้า
หยุดคำ ก่อนรีบตัดบท "ช่างมันเถอะ นวล ไฟไหม้เราก็เริ่มต้นใหม่ได้ เห็น
ไหม ไฟมันทำลายได้แต่บาร์ แต่สุดท้ายพวกเราก็ยังอยู่เหมือนเดิม พี่ก็
แค่ทำมันขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ไม่เห็นเป็นไรเลย พี่อยากให้นวลยกโทษให้พี่
มากกว่า แล้วลืมเรื่องในอดีตให้หมด ตกลงใหม่"

หญิงสาวพยักหน้าทั้งสะอื้นให้ ข้าพเจ้าจุบจุบหรือสูบมวนหนึ่ง จ้องหน้า
หล่อนด้วยความห่วงใย

"ว่าแต่นวลเถอะ ตอนนี้จะเอาอย่างไรล่ะ"

หล่อนค่อยๆ เยกหน้าขึ้นสบตา

"ฉัน...ฉันก็ยังไม่รู้เลยพี่ แต่ตั้งใจว่าจะไปตามหาเขาที่บางกอก"

"นวลรู้แล้วหรือ ว่าเขาอยู่ที่ไหน" ถามพลาฟพันควันบุหรีเป็นทางยาว รู้สึกเจ็บแปลบในหัวกรรากับโคนของมีคมบางอย่างกรีดเฉือน

"ไม่รู้แน่นอนหรือกพี แต่เขาเคยบอกคร่าวๆ คิดว่าไปถามคนแถวนั้นเอา คงจะพอได้เรื่องบ้าง"

ข้าพเจ้าอดใจ เหลือบตามองห้องของหล่อนคราหนึ่ง

"นวล บางกอนะ มันไม่เหมือนบ้านนอกที่เราอยู่กอนะ มันใหญ่โตมโหฬารจนผู้คนไม่รู้จักกันเอาเสียเลย นวลคิดหรือว่าจะหาเขาเจอ"

"ก็ต้องลองดูแหละกพี เขาบอกว่า เป็นลูกคบคิด อย่างน้อยน่าจะพอมีคนรู้จักบ้าง" หล่อนตอบ

"ให้พี่ไปเป็นเพื่อนใหม่เล่า" ข้าพเจ้าอาสา ทั้งๆ ที่รู้ว่าหล่อนคงปฏิเสธเหมือนทุกครั้ง และก็จริงคังคาค หญิงสาวสายหน้าที่เปื้อนคราบน้ำตา

"อย่าเลย พี่เพิ่ม ลำบากพี่เปล่าๆ นี่เป็นเรื่องระหว่างฉันกับเขาสองคน ว่าแต่ -- เรื่องที่ฉันเอ่ยปากนะ พี่พอจะช่วยให้ไหม" ถามแล้วก็ก้มหน้าลงด้วยความละอายใจ ข้าพเจ้ายิ้มเศร้าๆ เอาบุญแจไชลั่นชักเปิดออกหยิบห่อกระดาษสีน้ำตาลปิดผนึกแน่นห่อหนึ่งส่งให้

"พี่เตรียมไว้ให้แล้ว"

หล่อนรีบยกมือไหว้ด้วยความยินดี แล้วรับห่อของนั้นไปเก็บใส่กระเป๋าถือ

"พี่ดีกับฉันเหลือเกิน ฉันจะไม่ลืมพระคุณเลย ถ้าฉันขอตัวก่อนนะพี่ จะรีบจับเรือเมล์เข้าบางกอกให้ทันเที่ยวเช้า ประเดี๋ยวจะสาย"

ว่าแล้วก็รีบคว้ากระเป๋าหวายใส่สัมภาระที่ตระเตรียมมาเรียบร้อยรำล้าข้าพเจ้าแล้วเดินจากไปทางประตูหน้าบาร์ โดยไม่เหลียวหลังกลับมาอีกเลย

ข้าพเจ้าได้แต่มองตามหล่อนไป ผ่านม่านควันบุหรีที่ลอยอ้อยอิ่งได้ลำแสงของโปิไฟ เช่นเดียวกับความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ของข้าพเจ้า ไม่ทราบ

ด้วยเหตุใด แต่ในชั่วขณะนั้นสังหรณ์หนึ่งบอกตัวเองว่า นี่อาจเป็นครั้ง
สุดท้ายที่จะได้พบกับหล่อน หญิงสาวอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า เป็น
แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตอันมืดมนที่หลงเหลืออยู่

เอละ สหายผู้ผ่านทางมาท่านนี้ เชิญดื่มดั่งกระหายเสียก่อนเถิด
ระหว่างที่ข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวของหล่อนให้ฟังไปพลางๆ ถือเสียว่าทดแทน
กับแก้มเลิศรสซึ่งข้าพเจ้ามีอาจจัดหามาให้ท่านได้ อย่างน้อยรสชาติ
บาดคอของสุราแก้วนี้อาจจะกลมกล่อมขึ้นมาบ้าง จากเรื่องเล่าฆ่าเวลาของ
ข้าพเจ้า ก่อนที่เราจะลาจากกันไปในครั้งนี้

หล่อนชื่อ นวลจันทร์ หญิงสาวกำพร้าผู้มีชีวิตน่าสงสาร พ่อแม่ของ
หล่อนสิ้นชีพเป็นคนที่ปากน้ำโพ มีอาชีพรับจ้างขับเรือโยงค้าไม้ขึ้นล่อง
ระหว่างนครสวรรค์ ผ่านแม่น้ำเจ้าพระยาจนไปออกบางปะกงบริเวณรอยต่อ
ระหว่างฉะเชิงเทรา กับชลบุรี

นวลจันทร์ถือกำเนิดและเติบโตมาในเรือโยงนั่นเอง พออายุได้เจ็ดขวบ
พ่อแม่ก็ตัดสินใจลงหลักปักฐานที่ชลบุรีเป็นการถาวร โดยเช่าห้องแถวใน
ตลาดพนัสนิคมเปิดเป็นร้านค้าของเบ็ดเตล็ด

เมืองชลเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว สมัยก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง
ไม่กี่ปี ยังเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน ชุกชุมทั้งโจรผู้ร้ายแลไข้ป่า ถนนหนทาง
ก็แสนกันดาร ผู้คนจึงนิยมเดินทางค้าขายเรือมากกว่ารถยนต์

วันหนึ่งเมื่อนวลจันทร์อายุได้สิบหกปี ก็ป่วยเป็นไข้มาลาเรียอย่างหนัก
พ่อแม่ให้กินยาสมุนไพรเท่าใดก็ไม่หาย จึงต้องพาไปรักษาในตัวอำเภอ ซึ่ง
มีสุขาเสนาเก่าๆ หลังเขียวและไม่มีหมอประจำ สาธารณสุขอำเภอมียิ่ง
สองคนแต่ต้องรับมือกับคนป่วยเป็นร้อย แกรมหยุดยาก็ขาดแคลน เจ้าหน้าที่
จึงแนะนำให้พาไปรักษาที่โรงพยาบาลจะดีกว่า เพราะหากปล่อยไว้อาจจะ
ไม่รอด

แต่โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดคืออยู่ไกลถึงตัวเมืองฉะเชิงเทรา พ่อแม่ต้องพานวลจันลงเรือพายทวนน้ำขึ้นไปเป็นวัน ครั้นมาถึงโรงพยาบาลอาการของนวลจันหนักมากแล้ว หล่อนหมดสติไม่รู้รู้สึกตัว ไข้ขึ้นสูงจนพ่อ หมอ จึงรับไว้เป็นผู้ป่วยในเพื่อจะดูแลอย่างใกล้ชิด พ่อแม่เมื่อเห็นว่าลูกสาวคงต้องนอนโรงพยาบาลเป็นแรมเดือน ถึงอยู่ด้วยก็ไม่รู้จะช่วยเหลืออะไรได้ ประกอบกับเป็นห่วงบ้านและร้านค้า จึงตัดสินใจเดินทางกลับพนัสนิคมในคืนนั้นเอง

ระหว่างล่องเรือกลับ ทั้งสองถูกโจรกลุ่มหนึ่งปล้นชิงทรัพย์ ผู้เป็นพ่อ ขัดขืนต่อสู้จึงถูกพวกโจรฟันจนตาย แม่ตกใจโคดหนีจากเรือและจมหายไป ในสายน้ำ

เรือที่บรรทุกศพพ่อลอยแท้งเต้งไปตามยถากรรมอยู่หลายวัน กว่า จะมีผู้พบก็จวนเจียนจะออกทะเลไปแล้ว ส่วนศพของแม่ก็ขึ้นอีกลอยไปติด ท้ำน้ำวัดแห่งหนึ่ง สภาพศพน่าสังเวชมากเพราะโคนจะเข้ซึ่งมีซุกซุมใน แม่น้ำก็किनจนไม่เหลือชิ้นดี

นวลจันซึ่งเวลานั้นหายจากไข้ป่าพ้นปีอันครายแล้ว ได้แต่เฝ้ารอ พ่อแม่มารับอยู่ที่โรงพยาบาลเป็นเวลาร่วมเดือน กระทั่งทางการนำข่าวมา แจ้งให้ทราบ

เด็กสาววัยเพียงสิบหกปีรับรู้ข่าวร้ายของผู้บังเกิดเกล้าอย่างสงบนิ่ง ผิดปกติ จนใครๆ แปลกใจ ทว่าแท้จริงแล้วหล่อนตกใจจนร่างกายไม่ คอบสนองและสูญเสียความทรงจำไปชั่วขณะ ครั้นเมื่อเดินทางกลับถึงบ้าน ก็ต้องพบกับหายนะซ้ำเติมเข้าไปอีก เมื่อห้องแถวอันเป็นที่อยู่และ ร้านค้าโคนไฟไหม้วอดวายไปหมดสิ้น

นวลจันไม่เหลืออะไรอีกแล้วทั้งครอบครัว บ้านช่องและทรัพย์สมบัติ ญาติทางฝ่ายพ่อแม่ก็ไม่มีสักคน หลังจากจัดการศพไปตามมีตามเกิดแล้ว หล่อนก็ต้องลี้มความโศกเศร้าและออกเร่ร่อนหางานทำเพื่อเลี้ยงชีวิต ด้วย

ความที่ไม่รู้หนังสือเพราะเกิดและโตในเรือ จึงมีแค่งานรับจ้างใช้แรงกาย
ที่หล่อนพอจะทำได้ เพื่อแลกกับอาหารและที่ซุกหัวนอน แต่ถึงกระนั้นหล่อน
ก็ต้องอดมื้อกินมื้อ มีชีวิตที่เรียกได้ว่าลำบากแสนสาหัสสำหรับลูกผู้หญิง
ตัวคนเดียว ยังไม่นับอันตรายจากบรรดาชายหนุ่ม ที่มีมักจะเห็นเด็กสาว
แรกรุ่นตัวคนเดียวเป็นเหยื่ออันโอชะ หากนวลจันก็ยังโชคคืออยู่ที่สามารถ
เอาตัวรอดมาได้จนอายุยี่สิบปี ซึ่งนั่นคือตอนที่ข้าพเจ้าได้พบกับหล่อนเป็น
ครั้งแรก

"ชื่อ นวลจัน เจ้าคะ นาย เรียกดิฉันว่า นวล เฉยๆ ก็ได้" หญิงสาวก้ม
หน้าตอบอายๆ

"แน่ใจนะ ว่าทำงานนี้ได้" ข้าพเจ้าถาม

"ต้องได้คะ นาย อะไรที่จะทำให้ดิฉันหลุดพ้นจากการอดตาย ดิฉัน
เอาทั้งนั้นแหละค่ะ"

"หล่อนไม่กลัวขี้ปากชาวบ้านหรือ อาชีพแบบนี้ ใครๆ เขาก็ดูถูก
หาว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี"

นวลจันเงยหน้าขึ้นจ้องตาข้าพเจ้า นั่นเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นความ
เด็ดเดี่ยวในแววตาของหล่อน แววตาที่ข้าพเจ้าจะไม่ลืมไปจนชั่วชีวิต

"ดิฉันไม่กลัวดอกเจ้าคะ เวลาเราไม่มีอะไรจะกิน ไม่มีที่ซุกหัวนอน
พวกชาวบ้านเขามาใส่ใจเราด้วยหรือ แล้วเราจะไปสนใจพวกเขาทำไม
ตราบไคที่ไม่ได้ขอใครกินก็พอ" ตอบด้วยน้ำเสียงกระหน่ำไม่แพ้แววตา

ตั้งแต่นั้น นวลจันก็มาทำงานที่บาร์เล็กๆ ของข้าพเจ้าทุกคืน ด้วย
ความสวยและสาว ทำให้หล่อนเป็นพาร์ตเนอร์ที่มีแขกติดมาก และหนึ่งใน
นั้นก็คือนายชิต นักเลงหัวไม้ชื่อกระฉ่อนแห่งเมืองชล นายชิตมักจะแวะมา
ดื่มเหล้าที่บาร์เป็นประจำ และทุกครั้งที่มาถึงก็ต้องเรียกหาแต่นวลจัน โดย
ไม่สนใจว่าหล่อนจะติดแขกคนอื่นอยู่ หากขัดขืนไม่มาหรือชักช้าไม่ทันใจ
นายชิตก็จะตรงเข้าไปกระชากลากถูบังคับให้หล่อนมานั่งกับเขาจนได้

หูดหวิดจะมีเรื่องกับแขกหลายครา แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่มีใครกล้าตอแยกับ นายชิตสักคน เพราะต่างเกรงกลัวอิทธิพลของหมอนั่นกันทั้งนั้น

นวลจันทน์ขันแข็ง ทำให้กิจการบาร์เติบโตขึ้นมาก ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวว่าความรู้สึกที่มีต่อนวลจันทน์เริ่มขึ้นเมื่อใด จากวันแรกที่มีเพียงความสงสาร ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความประทับใจและเอ็นดู จนกระทั่งกลายเป็นความหลงใหลในที่สุด

ข้าพเจ้ายอมรับว่าชอบแอบมองหล่อนขณะทำงานบ่อยๆ และบางครั้งก็รู้สึกหงุดหงิดที่เห็นนายชิตดูกระซางนวลจันทน์มาจากแขกคนอื่นโดยพลการ แต่ข้าพเจ้าก็ทำได้เพียงเข้าไปขอโทษขอโพยแขกที่กำลังโกรธให้สงบลง และกำชับให้นวลจันทน์ดูแลเอาอกเอาใจนายชิตให้ดีในฐานะลูกค้าขาประจำ ซึ่งหล่อนก็ได้แต่มองข้าพเจ้าด้วยสายตาแสดงความผิดหวัง แต่ยังคงทำหน้าที่ของหล่อนต่อไปด้วยดี โดยไม่ระแคะระคายเลยว่าแท้จริงแล้วข้าพเจ้ารู้สึกกับหล่อนเช่นไร

แน่ละ สหายผู้ผ่านทางมา หล่อนไม่มีวันรู้เพราะข้าพเจ้าเพียรกลบซ่อนความรู้สึกนั้นไว้ในส่วนลึกที่สุด เท่าที่หนุ่มใหญ่ในวัยอย่างข้าพเจ้าจะทำได้ ในสายตาหล่อนแล้ว ข้าพเจ้าเป็นเพียงพ่อหม้ายเมียทิ้งที่มีนิสัยโอบอ้อมอารี เป็นเพียงพี่เพิ่ม นายจ้างที่หล่อนเคารพนับถือและสำนึกในบุญคุณที่เคยช่วยเหลือไว้ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

ข้าพเจ้าคับบุหรี่ก่อนยกแก้ววิสกี้ขึ้นกรอกใส่ปาก รสชาติร้อนแรงของมันช่วยให้ความเจ็บปวดในใจซาจ้านลงได้บ้าง มือที่วางแก้วกลับลงบนโต๊ะสั้นระริก ฎกแล้ว สหายผู้ผ่านทางมา ท่านคงดูออกสินะ ว่านี่คืออาการของคนที่ดีศุราขนาดหนัก

แม้จะหลงใหลในเมรัยทุกชนิด จนเชี่ยวชาญถึงขนาดบอกชื่อยี่ห้อของมันได้เพียงสัมผัสแค่จิบแรก แต่หากจะนับว่าข้าพเจ้าเป็นนักเลงสุรา คั้งแต่ริเริ่มเปิดบาร์แห่งนี้ ก็คงว่าไม่ได้เต็มปากนัก ด้วยก่อนหน้านั้นแม้จะ

พิสมัยในรสชาตีสูราเพียงใด ข้าพเจ้าก็เพียงแต่ดื่มพอให้ลิ้นกำซาบรส แลเพิ่มความรื่นรมย์แก่ชีวิตอันเปลี่ยวเหงาในยามค่ำคืนเท่านั้นดอก ไม่เคยคิดจะติดมันด้วยซ้ำไป ข้าพเจ้ายึดหลักว่าหากจะค้าขายสิ่งใด เราต้องไม่ลดตัวลงเป็นทาสของสิ่งนั้น หาไม่แล้วการค้าต้องล่มจมแน่นอน ซึ่งตัวข้าพเจ้าก็ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเสมอมา ประหนึ่งนักพรตผู้ถือศีลเลยทีเดียวจวบจนกระทั่งวันที่ชายหนุ่มผู้นั้นปรากฏกายขึ้นที่บาร์

ชายหนุ่มจากพระนครผู้เป็นต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด ผู้ซึ่งขโมยนวนลจันไปจากความฝันของข้าพเจ้า ชายหนุ่มที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องดื่มหนักขึ้น และหนักขึ้นทุกวัน จนกลายเป็นปีศาจสุราอย่างเช่นทุกวันนี้

เขามีนามว่า นายชอบ รังสิมะโชติ

น ว ล จั น

ควงอาทิตย์ยามบ่ายอ่อนแสงลง แต่ยังคงทิ้งไอระอุไว้ในมวลอากาศ
 ที่แทรกอยู่ทั่วทุกส่วน ไม่ว่าจะบนพื้นถนน ใต้ร่มเงาไม้ เสาไฟฟ้าริมทาง หรือ
 กระทั่งในลมหายใจของผู้คน

บางกอก นี่คือนางกอก หรือ พระนคร ชื่ออันโก้หรูซึ่งคนกรุงเรียก
 ขานกันเองด้วยความภาคภูมิใจ

บ้านเมืองในบางกอกมันช่างใหญ่โตโอ้อ่าสวยงามสมกับคำรำลือ
 รถราที่แสนจะพลุกพล่าน ทั้งรถเก๋ง รถราง รถเจ๊ก และรถสามล้อ แล่น
 สวนไปมาขวักไขว่ ผู้คนก็เดินเห็นกันรวดเร็วเหมือนกำลังมีธุระเร่งด่วน
 ตลอดเวลา ร้านรวงแน่นขนัดสองฟากถนนเป็นแนวยาว จนมองไม่เห็น
 เส้นขอบฟ้าเอาเสียเลย

คุณชอบเคยเล่าให้ฟังว่า ชาวพระนครล้วนแต่งตัวงดงามละลานตา
 รวากับมีงานรื่นเริงกันอยู่ทุกเมื่อเชยวัน ซึ่งก็เห็นจะจริงตามนั้น แต่ทว่าก็
 ไม่ใช่ไปเสียทั้งหมดดอก เพราะเท่าที่ได้เห็นมากับตา ตามตรอกชอกชอย
 อันสกปรก ซึ่งซุกซ่อนตัวอยู่หลังเปลือกนอกอันหุรหราชของศึกราม ยังมี
 คนจน คนเร่ร่อน ขอทาน และคนหาเช้ากินค่ำผู้เจ็บใจ แต่งกายด้วยเสื้อผ้า
 มอซอเฉกเช่นที่พบเห็นได้ตามหัวเมืองชนบททั่วไป ผู้คนเหล่านี้สิ่งสถิติอยู่

ราวกับสิ่งปฏิญญาอันยากจะกำจัด เป็นความอัปลักษณ์ที่ถูกอำพรางไว้ ภายใต้อิฝืนพรมแห่งความศิริวิไลซ์ ที่ห่มคลุมหลอกตาไว้บนหน้าฉากของ เมืองหลวง

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้มาเหยียบบางกอก อะไรๆ มันก็น่า ตื่นตาคือใจคืออยู่ดอก ชั่วเสียดแต่ว่าตัวฉันกำลังหลงทางอยู่กลางพระนคร อันกว้างใหญ่แห่งนี้

ไม่ว่าจะเพียรถามทางกับผู้คนบนท้องถนนอย่างไร ก็ไม่มีใครให้ คำตอบแก่ฉันเลย ทุกคนเอาแต่เดินผ่านไปอย่างเฉยเมยราวกับฉันไม่มี ตัวตนกระนั้น พวกเขาทำเหมือนคนบ้านนอกผู้หลงทางมาเป็นยักษ์เป็นมาร หรือสัตว์ชั้นต่ำก็ไม่ปาน บางคนหันมามองแต่เพียงแวบหนึ่ง แล้วก็หันไป พูดยุยกับมิตรสหายของเขาต่อโดยไม่สนใจโยคีแม้แต่น้อย เขาคงเห็นว่า ผู้หญิงท้องแก่ท่าทางเป็นเซยอย่างฉัน มิสมควรรจะลดตัวลงไปเสวนาด้วย กระจมั่ง

บางครั้งฉันก็เจ็บช้ำน้ำใจเป็นเหมือนกัน แม้ว่าจะชินชากับสายตาคูแกลนตั้งแต่ทำงานเป็นพาร์ตเนอร์ในบาร์ แต่การเป็นคนต่างถิ่นในที่ที่ เรียกกันว่าเมืองฟ้าอมร แล้วโดนเหยียดหยามด้วยความเมินเฉยเช่นนี้ ฉัน ขอบอกว่ามันเกินจะทน คนบางกอกเวลาไปเที่ยวบ้านนอกก็เคยหลงทาง ออกบ่อยไป แต่ทุกครั้งที่เราเข้าไปถามทางกับชาวบ้าน ก็มักจะได้รับคำตอบ หรือความช่วยเหลือด้วยไมตรีจิตเสมอ บางบ้านใจดีเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำหรือ ใให้ที่พักเสียดด้วยซ้ำ แถมไม่เคยคิดหัวเราะเยาะ แม้คนบางกอกจะแสดง ความโง่เขลาออกมาให้เห็นเนืองๆ ผิดกับคนบางกอกที่มักจะได้เห็นพวก 'บ้าน นอกเข้ากรุง' เป็นตัวตลกอยู่รำไป

ฉันยังจำได้ถึงเรื่องที่เล่าต่อกันมา เกี่ยวแก่คนบ้านนอกที่ถูกพวก ผู้แทนพามาเที่ยวบางกอก แล้วหลอกให้เชื่อว่าเขาเป็นคนกว้างขวางที่ใครๆ ต่างรู้จัก โดยการไปยื่นหน้าวัดพระแก้ว ผู้คนผ่านไปมาต่างก็ยกมือไหว้

ท่วมหัว จนคนบ้านนอกพากันเชื่อสนิทใจ หากฉันกลับคิดว่า นี่เป็นเรื่องอันหาความจริงมิได้เลย ด้วยต่อให้เป็นคนบ้านนอกคอกนาเพียงใด ก็คงไม่โง่เง่าถึงขนาดไม่รู้ว่่าสถานที่แห่งนั้นคือวัด ซึ่งใครผ่านไปมาก็ต้องยกมือไหว้เป็นธรรมดาอยู่แล้ว ฉันจึงเชื่อว่านี่เป็นเพียงเรื่องชวนหัว ที่แต่งขึ้นมาเพื่ออุกุกเหยียดหยามคนต่างจังหวัด ให้คนน่าขบขันในสายตากคนบางกอกเท่านั้น หาแก่นสารสาระอะไรไม่ได้เลย

นี่หรือพระนคร เมืองฟ้าเมืองสวรรค์ที่ใครๆ เขาร่ำลือกัน แต่สำหรับคนที่เพิ่งเหยียบย่างมาเป็นครั้งแรกเช่นฉันขอบอกว่า แท้จริงแล้วบางกอกก็คือนครที่ทาสีสวยงาม หลอกตาให้เข้าใจผิดว่าเป็นสวรรค์เสียมากกว่า หากมิใช่เพื่อตามหาสามีที่หายตัวไปแล้วละก็ จ้างฉันก็ไม่มาให้คุณที่นี้ คุณแคลนเอาดอก

น้ำตากลเมื่อคิดถึงคุณชอบขึ้นมา ในเมืองที่ใหญ่โตแต่แรงไร้น้ำใจเช่นนี้ ฉันจะไปตามหาเขาได้ที่ไหนกันเล่า ขณะกำลังยืนแก้กั๊งอยู่ริมถนนโดยไม่รู้จักเริ่มต้นอย่างไรดี ก็มีเสียงหนึ่งทักขึ้นทางด้านหลัง

"หนู หนูเป็นอะไร ทำไมมายืนร้องไห้อยู่คนเดียว"

ฉันหันไปมองผ่านม่านน้ำตา เห็นหญิงชราผู้หนึ่งอายุราวหกสิบ นุ่งผ้าแถบและโจงกระเบนเก่าๆ กำลังยืนเคี้ยวหมากหยาบๆ จ้องมองฉันอยู่

"หนูเป็นคนต่างถิ่นสินะ" ยายแก่ถามอีกเมื่อเห็นฉันเสียบไป

"จ๊ะ ยาย" ฉันยิ้มให้ทั้งน้ำตา "ฉันเป็นคนชลบุรี เพิ่งมาบางกอกเป็นครั้งแรก ยายเป็นคนแถวนี้หรือจ๊ะ"

"หา มิได้คอก" แกตอบ ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าหญิงชราพูดด้วยสำเนียงแปลกๆ ไม่คุ้นหูเอาเลย

"ตัวยายเองก็มาจากบ้านนอกเหมือนกัน แต่ยายอยู่ที่นี้มานานแล้ว เห็นใครหลงทางมาก็อดสงสารไม่ได้ นี่หนูกำลังจะไปไหนหรือ"

ฉันส่ายหน้า เช็ดน้ำตาก่อนกล่าว

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันจะยาย ฉันมาตามหาด้ว เขาเป็นคนบางกอก แต่ฉันไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน คิดว่ามาถามคนที่นี้เขาก็คงจะรู้ แต่ไม่มีใครยอมคุยกับฉันเลย เพิ่งมียายนี้แหละเป็นคนแรก"

"คนที่นี้ก็เป็นอย่างนี้แล หนูลงไปถือสาหาความเลยนะ" หญิงชราหัวเราะ บ้วนน้ำหมากลงบนพื้นแล้วกล่าวต่อ

"ถ้ายังไม่รู้จะไปไหน ก็ไปอยู่กับยายก่อนไหมเล่า กำลังท้องกำลังไส้แบบนี้ ไปไหนมาไหนลำบาก หนูนี้หน้าคาน่าเอ็นดูเสีย ยายเองก็ไม่มีลูกมีเค้กับใครเขาหรอก มาอยู่ด้วยกันเถิด"

ดูบั้นฉันรู้สึกซาบซึ้งใจจนน้ำตาพานจะไหลออกมาอีกครั้ง เออหนอ แกก็ไม่ได้รู้จักมักจี่กับเรา ญาติโกโหติกาหรือก็ไม่ใช่ ทำไม่ถึงใจคืออย่างนี้ คิดแล้วฉันก็เริ่มรู้สึกดีกับคนบางกอกขึ้นมาบ้าง แต่กระนั้นก็ต้องปฏิเสธความหวังดีของแกไป

"ขอบใจมากนะจ๊ะ ยายเมตตาฉันเหลือเกิน แต่ฉันตั้งใจจะหาด้วฉัน ให้พบเสียก่อน ถ้าไม่เจอจริงๆ ก็อาจจะมารบกวนขออาศัยกับยายสักวันสองวัน"

แกยื่นเคี้ยวหมากมองฉันด้วยสีหน้าเวทนาอีกครั้ง

"เอาเถิด แม่หนู ถ้ายังงี้ก็มาหายายได้นะ ยายอยู่แถวนี้แหละ หาไม่ยากดอก อ้อ เห็นทียายต้องไปก่อนละนะ"

หญิงชราหมุนตัวกลับเตรียมจะเดินจากไป ฉันรีบคว้าแขนแกไว้

"เคี้ยวจะยาย ยายช่วยฉันหน่อยเถิด พอจะรู้จักใครที่ชื่อคุณชอบไหมจ๊ะ ชอบ รังสิมะโชติ นะจ๊ะ"

แกยื่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วสั่นศีรษะ

"ไม่รู้จักดอก ด้วหนูเธอ"

"ใช่จ๊ะ เขาเป็นลูกชายคหบดีใหญ่ในบางกอก แต่พ่อเขาชื่ออะไรฉันก็ไม่รู้เสียด้วย"

"โอ๊ย ถ้าพวกเศรษฐีหรือพวกผู้ศียายไม่รู้จักคอก ย่านนี้เป็นถิ่นคนจน หนูลองไปหาฝากชะโน่นดูเอาเถิด ข้ามแม่น้ำไปนั่นเป็นที่อยู่พวกเจ้าพวกนาย หนูไปถามคนแถวนั้นคงได้เรื่องได้ราวบ้างคอก ยายต้องไปแล้วละ"

กล่าวจบก็เดินตรงเข้าไปในตรอกซอมซ่อแห่งหนึ่ง ที่งั้นให้ยืนอยู่ริมถนนที่เดิม ฉันแหงนหน้ามองท้องฟ้า แดดบ่ายหลุบแสงลงจนร่มครี้ม แต่อากาศยังคงร้อนระอุไม่มีที่ท่าจะเบาบางลง เมื่อหันกลับไปยังตรอกเล็กๆ ที่หญิงชราเดินจากไปอีกครั้ง ก็ไม่เห็นร่างแกเสียแล้ว ฉันยืนเหม่อมองเข้าไปในตรอกที่ว่างเปล่านั้นด้วยความงุนงง แปลกจริง คนแก่อายุปูนนี้ ทำไมเดินไวจังเลย เผลอแผลิบเคียวก็ไม่เห็นหลังแกเสียแล้ว

ฉันสลัดความสงสัยทิ้งไป แล้วก็ลงคว่ำกระเป๋าบนพื้นมาถือด้วยความยากลำบาก ท้องที่ใหญ่เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวพอสมควร ทันใดนั้นจู่ๆ ก็รู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาอย่างประหลาด รวากับมีลมหนาวพัดผ่านมาวูบหนึ่ง หรือฝนกำลังจะคั่งค้างกระมัง อากาศร้อนแบบนี้มักจะมีฝนตกลงมาโดยไม่รู้ตัว ถ้าฝนตกคงลำบากน่าดู ด้วยนี่ก็จวนจะเย็นย่ำแล้ว ขึ้นโอ้เอ้จนมีดคำเห็นที่คองหาที่ค้ำแรมสักคืนหนึ่งก่อน พรุ่งนี้จึงค่อยว่ากันใหม่

ฉันคิดแล้วบ่าหน้าไปทางแม่น้ำ ตั้งคั้นเดินตามทิศทางที่ยายแก่ผู้นั้นบอกมา โดยมีได้เฉลียวใจว่าเบื้องหน้าจะมีอะไรรอฉันอยู่

บางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่มีชื่อเรียก สิงสู่ในมวลอากาศอันเบาบาง

และพร่าเลือน บางสิ่งที่ยังคงไหลเลื่อนไปอย่างขาดการควบคุมกำหนด ด้วยพลังอันเคยมีอยู่ในภาวะวิสัยหนึ่ง ซึ่งบางครั้งก็เบาบางจนอาจปลิดปลิวไปในพริบตาเพียงชั่วลมพัด หากบางครากลับเข้มข้นควบแน่นจนอาจคงอยู่ไปชั่วอสงไขย เหมือนเชื้อเพลิงที่ไม่มีวันมอดดับ แม้ว่าพาหนะที่มันเคยขับเคลื่อนจะสูญสลายไปแล้ว

นั่นคือสถานะซึ่งสิ่งที่ยังไม่มีชื่อเรียกนี้ดำรงอยู่ และล่องลอยไปโดยไร้ทิศทาง ปฏิสัมพันธ์กับพลังงานอื่นที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางสัญจร สัมผัสกัน กระแทกกระทั้นกัน แย่งชิงพื้นที่กันในมิติที่เหลื่อมซ้อน รุ้โจมทำร้าย กลืนกินกัน และแตกตัวออกจากกัน จากเศษเสี้ยวเล็กๆ กลายเป็นอนุมหมาคุณ เปลี่ยนแปลงรูปทรงไปจนแทบจำเค้าเดิมมิได้ หรือกระทั่งพยายามเข้าควบคุมสิ่งที่มันพานพบ เพื่อยึดครองเป็นพาหนะใหม่ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นและดับสูญไปตลอดเวลานับพันนับหมื่นครั้งในชั่วเพียงลมหายใจเข้าออก โดยไม่มีใครสำเหนียกถึงการมีอยู่ของมัน เฉกเช่นการเคลื่อนไหวของอากาศที่เรารับรู้และสัมผัสได้ แม้จะมองไม่เห็น

สิ่งที่ว่านั้นกำลังจ้องมองหญิงสาวด้วยประสาทสัมผัสที่มีใช้ดวงตาเนื่องเพราะมันไม่มีองค์กายพิโคๆ หลงเหลืออีกแล้ว มันเร้นกายอยู่ในไออุ่นของแสงสุดท้ายและแผ่กายในสายลมอย่างเงิบเงิบ เฝ้าดูและรอคอยการมาถึงของหญิงท่องแกนี้ ค่ายเป้าหมายบางประการที่มีมีผู้ใดล่วงรู้ นอกจากพวกมัน

นวลจัน -- เรากำลังรอหล่อนอยู่

๒

ทางดินลูกรังทอดยาวลัดเลี้ยวไปตามคองไม้หนาทึบ ผ่านเรือกสวน

รกชัฏขนาดแล้วชนิดเล่า บางคราก็ผ่านลำกระโคงเล็กๆ ซึ่งแห้งขอดด้วยเป็นหน้าแล้ง บางจุดก็ผ่านป่าละเมาะเปลี่ยวร้างวังเวง ดวงอาทิตย์อ่อนรัศมีเข้าสู่ช่วงโพล้เพล้ ขณะที่ฉันเดินและเดินไปเรื่อยๆ ไปตามทางอันคดเคี้ยว โดยไม่รู้ว่ามันจะพาไปสิ้นสุดลง ณ แห่งหนใด

คืนเริ่มระบมไปหมดแล้ว มันเสียดสีกับเกือกคู่เดียวที่ฉันมี มันเป็นรองเท้าแบบสวมที่ฉันใส่คิดตัวตลอดเวลา แม้จะเก่าแต่ก็ยังสวยงาม ใครหลายคนเคยชมเมื่อเห็นฉันใส่มันไปทำงาน โดยเฉพาะพี่เพิ่มเจ้าของบาร์ ทว่าเวลานี้ความสวยงามของมันหาได้ช่วยอะไรไม่ ในเมื่อต้องเดินลากมันไปมาเป็นเวลาหลายชั่วโมงมิได้หยุดหย่อน ทั้งยังต้องแบกกระเป๋าสัมภาระ และอุ้มท้องที่ใหญ่โตอู้อายเช่นนี้อีก คืนทั้งสองข้างของฉันกำลังร้องอุทธรณ์ของนั่งพักสักครู่พอให้หายเมื่อย หากแต่ฉันยังไม่ใจอ่อนยอมลงให้แก่มัน เพราะตอนนั้นใกล้จะมีค้ำแล้ว ที่สำคัญตัวฉันกำลังหลงทางอีกครั้ง ในซอยเปลี่ยวที่ปราศจากผู้คนแห่งนี้

น่าแปลกมาก บ้านเรือนหรือก็ไม่มีให้พบเห็นเลยสักหลังตั้งแต่เดินเข้ามา ถ้ามีบ้างฉันคงได้อาศัยถามทาง หรืออย่างน้อยก็น้ำกินดับ

กระหายสักขันก็ยังมี อากาศร้อนราวจนรกเช่นนี้ อย่าวว่าแต่เดินเลย แค่นั่งเฉยๆ ก็คอแห้งเป็นผงจนอาจถึงแก่เป็นลมเป็นแล้งเอาได้

พอพ้นโค้งแนวคันกระถินณรงค์อันหนาแน่นออกไป เบื้องหน้าเป็นคดงู้าคาสสูงเกือบท่วมหัว ราวกับไม่มีมนุษย์เคยเหยียบย่างผ่านมาก่อน ฉันทหยุกยืนมองไปรอบๆ ด้วยความสงสัย ทิวทัศน์แบบนี้ฉันรู้สึกคุ้นตาเหลือเกิน จำได้ว่าเคยเห็นมาก่อน ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวแต่ผ่านคามาแล้วหลายครั้ง คลับคล้ายว่าฉันเดินวนเป็นวงกลมอยู่ในป่าละเมาะนี้มาหลายรอบแล้ว

ใช่จริงๆ ด้วย ฉันจำคันท้ำมบูใหญ่ตรงหัวโค้งถนนนั้นได้ ลำต้นขนาดสามคนโอบ กิ่งก้านมหึมาแผ่ออกไปทุกทิศทางจนบังเกิดร่มเงาครึมครึ่มเป็นบริเวณกว้าง ตรงโคนต้นมีแคร่ไม้เก่าๆ ที่ใครมาทำไว้สำหรับเป็นที่พักของคนเดินทาง ฉันจำได้ไม่ผิดแน่ เพราะเมื่อครู่ที่เดินผ่านตรงนี้ ยังล้งเลว่าจะนั่งพักสักครู่ดีไหม แต่เกรงว่าจะมีค้ำเสียก่อน จึงตัดใจเดินต่อไป บัดนี้ทางเดินอันคดเคี้ยวได้นำฉันกลับมาขึ้น ณ จุดเดิมอีกครั้ง

ฉันยืนงออยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน คิดในใจว่า หรือชอยเปลี่ยวแห่งนี้คือเมืองลับแลในนิทานปรัมปราที่เคยได้ยินคนเฒ่าคนแก่เล่าให้ฟังว่า ประตูนเมืองลับแลจะเปิดออกเพียงปีละหนเท่านั้น ในเวลาสองยามของคืน แรมสิบห้าค่ำ เดือนสิบเอ็ด เพื่อให้ชาวลับแลได้ออกไปเที่ยวเล่นนอกอาณาเขตชั่วขณะหนึ่ง เมื่อหมดเวลา ประตูล่องหนบานนั้นก็จะปิดลงทันทีและไม่สามารถเปิดออกได้อีกจนกว่าจะถึงปีหน้า

ถ้าคนเดินป่าคนไหนโชคร้าย เผลอหลงเข้าไปในช่วงเวลาที่ประตูอันมองไม่เห็นนั้นเปิดพอดี และกลับออกมาไม่ทันภายในเวลาที่กำหนด คนผู้นั้นก็จะต้องติดอยู่ในเมืองลับแลตลอดไป จนกว่าจะหนีออกมาได้เมื่อประตูเปิดอีกครั้งในเวลาเดียวกันของปีถัดไป แต่เท่าที่ได้ยินมา ยังไม่เคยมีใครยืนยันว่าผู้ที่หลงเข้าไปในเมืองลับแลจะกลับออกมาได้เลยแม้แต่คนเดียว

อีกคำนานหนึ่งก็พูดถึงเรื่อง ผีลักซ่อน ซึ่งก็คือวิญญาณที่สิงอยู่ในป่าลึก คอยกลั่นแกล้งคนเดินทางโดยเลือกจำเพาะคนที่เดินรังทำยตามเพื่อนไม่ทันอยู่คนเดียว ผีลักซ่อนจะสร้างภาพลวงตาอำพรางทางเดินในป่าไว้ และหลอกให้เดินหลงวนอยู่ในนั้นจนกว่าจะตาย ต่อเมื่อมีผู้มาพบศพจึงรู้ว่าแท้จริงแล้วคนผู้นั้นเดินวนเวียนเป็นวงกลมในป่าอยู่หลายวัน กระทั่งขาดน้ำตายในที่สุด

แต่ฉันก็ไม่คิดว่าตัวเองได้เดินหลุดเข้าประตูเมืองลับแลไปแต่เมื่อใด เพราะฉันก็เดินเข้ามาทางปากซอยตามปรกติเหมือนชาวบ้านทั่วไป และตอนนี้ก็เพิ่งห้าโมงเย็น อีกนานกว่าจะถึงสองยาม วันนี้เท่าที่จำได้ก็ไม่ใช่แรมสิบห้าค่ำแน่ๆ ที่สำคัญที่นี่คือพระนคร ไม่ใช่ป่าคงคิบทิเหน คงไม่มีผีลักซ่อนมาคอยหลอกคนอย่างฉันให้เสียเวลาออก

พอพูดถึงผีขึ้นมา ก็รู้สึกขนลุกทุกทีไม่รู้เพราะอะไร ทั้งที่ฉันเองก็ไม่ใช่คนเชื่อเรื่องเหลวไหลพรรคนั้น แดกล้ำสุดทำยกำลังจะลับไปแล้ว บรรยากาศก็ไคร่มก้ามปูมีคครีมลงจนควังเวงขอบกล ความอ่อนล้าจากการเดินอ้อมท้องแบกกระเป่าเป็นเวลานาน ทำให้ฉันคัดลिनใจจะนั่งพักตรงแคร่ไค้คั่นก้ามปูสักครู่ก่อน แล้วค่อยคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป อย่างน้อยก็ต้องหาที่พักแรมสักคืนหนึ่งก่อน แต่จะไปหาที่ไหนกันเล่า ในเมื่อตัวเองยังหลงทางอยู่เลย

เสียงเนื้อไม้ผุๆ คังออกแอด เมื่อฉันทิ้งร่างอัยอัยนั่งลงบนแคร่ที่ไกลล้จะพังมีพั้งแหล่นัน วางสัมภาระลงข้างๆ ล้วงกระเป่าถือหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ มือสัมผัสสฤทวฤทที่ทำด้วยโลหะชิ้นหนึ่ง ฉันรู้ทันทีว่ามันคืออะไร จึงหยิบออกมาดูซ้ำๆ

ดวงตาโศกชวณผันในรูปถ่ายเล็กๆ ภายไค้กรอบเงินจ้องตอบกลับ มา รอยยิ้มทรงเสน่ห้รับกับเรียวหนดบ่างๆ ที่ฉันจำไค้ไม่มีวันลิม รอยยิ้มอันเป็นชีวิต เป็นความหวัง ความสุข และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของนวลจัน

-- คุณชอบ

หกเดือนมาแล้วที่คุณชอบลาฉันกลับไปพระนครอย่างปัจจุบันทันด่วน โดยบอกสั้นๆ แต่เพียงว่าจะกลับไปจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย และสัญญาว่าเมื่อเสร็จธุระแล้ว จะรีบกลับมาหาฉันเพื่ออยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตามประสาผิวเมีย และจะไม่ยอมให้อะไรมาพรากเราจากกันอีก

ตั้งแต่นั้นมาฉันก็เฝ้ารอด้วยความหวัง พร้อมๆ กับท้องที่ใหญ่ขึ้นทุกวัน ขณะที่ความหวังว่าเขาจะกลับมาลดลงเรื่อยๆ จนในที่สุดก็สิ้นหวังสุดท้ายฉันจึงตัดสินใจว่าหนทางเดียวที่จะได้พบเขาอีก คือต้องออกตามหาด้วยตัวเอง แม้จะหาเขาไม่พบ แต่อย่างน้อยฉันต้องรู้ให้ได้ว่าเขาหายไปไหน และด้วยสาเหตุใดกันแน่ ทำให้เขาทิ้งเมียและลูกในท้องไปโดยไม่แม้แต่จะส่งข่าวให้รับรู้

ปานนี้คุณชอบอยู่ที่ไหนหนอ ผัวจะรู้หรือเปล่าว່ว่าเมียสู้สุดสำหรับอุ้มท้องคันคันมาตามหาถึงบางกอก คุณชอบไม่รักไม่คิดถึงเมียบ้างหรือ ทำไมใจจืดใจดำไม่ส่งข่าวให้รู้บ้างเลย

คิดได้เพียงนั้น น้ำตาก็กำลังจะเอ่อตันขึ้นมาอีก ถ้าหากไม่เห็นอะไรบางอย่างโผล่พ้นหัวโค้งมาแต่ไกล

สามล้อถีบคันหนึ่งกำลังมุ่งตรงมาทางนี้

ฉันลุกยืนด้วยความตื่นเต้น เพราะในที่สุดฉันก็ได้พบผู้คนเสียที นี่คือนุชยนต์คนแรกที่ฉันเห็นนับแต่เดินหลงทางในซอยเปลี่ยวแห่งนี้ สามล้อคันนั้นเป็นเครื่องยืนยันว่าฉันมิได้เผลอหลุคเข้าไปในเมืองลับแลหรือถูกผีลักซ่อนอย่างแน่นอน ด้วยความดีใจฉันวิ่งออกไปดักรถบนเนินทางดินลูกรัง โบกมือไหวๆ พลังร้องตะโกนเรียกเสียงดัง

"สามล้อ -- สามล้อ -- จอดด้วย"

๓

สามล้อคันนั้นพาฉันมาหยุดตรงริมรั้วขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง สารถิ

เป็นชายชราซึ่งฉันเรียกแถวว่า ลุง ทำทางแกเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกัน สำเนียงพูดเหน่อเล็กน้อยเหมือนคนแถบสุพรรณหรืออยุธยา หลังจากลองถามแกถึงคุณชอบ ลุงสามล้อรีบออกตัวว่า แกเพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้เพียงไม่กี่เดือน ยังไม่ค่อยรู้จักใครเท่าไรหรอก แต่ถ้าเจอคนผ่านทางมาจะลองถามดูให้ แกถามได้ถึงจุดหมายปลายทาง ฉันบอกแล้วว่าหลงทางมาไม่รู้จะไปที่ใด และนี่ก็ใกล้จะมีค่าแล้ว จึงอยากจะหาห้องเช่าเป็นที่พักแรมสักคืน แกพอจะรู้ไหมว่าแถวนี้พ้อมีห้องเช่าราคาถูๆ บ้างหรือไม่ และนี่ก็คือที่ที่แกพาฉันมา

"ถึงแล้วครับ คุณผู้หญิง" คนขับสามล้อจอดตรงหน้าประตูรั้วได้ คันจามจรีใหญ่ คิงคันห้ามล้อแล้วก้าวลงจากรถมาช่วยฉันหิ้วกระเป๋า

"สนนราคาระผมเองก็ไม่ทราบดอกครับ คุณผู้หญิงลองเข้าไปถามดูเอาเอง กระผมแค่เคยได้ยินเขาว่ากันว่า ที่นี่มีห้องพักสำหรับพวกคนเร่ร่อน ค่าเช่าไม่น่าจะแพงนักดอกครับ"

ฉันก้าวลงจากรถอย่างลำบากเพราะท้องที่ใหญ่ ยื่นมือไปรับกระเป๋า หวายที่แกส่งให้

"ขอบใจจะ ลุง"

"ค่าโดยสาร ๒๕ สตางค์ขอรับ คุณผู้หญิง"

ลุงสามล้อกล่าวอย่างนอบน้อม ทำเอาฉันยิ่งไปสั๊กพักเพราะลืมไปว่าเวลานี้ฉันไม่มีเงินติดตัวเลยแม้แต่สตางค์แดงเดียว เงินทองที่ขอหยิบยืมที่เพิ่มเจ้าของบาร์ ก็ใช้จ่ายระหว่างทางไปจนหมดแล้ว ก่อนหน้านั้นฉันคิดแต่เพียงว่า ถ้าพบคุณชอบก็คงไม่จำเป็นต้องใช้เงินอีก แต่เมื่อไม่พบจึงต้องหาที่ค้างแรมสักคืน คอรุ่งเช้าค่อยว่ากันใหม่ ตั้งใจว่าถ้าไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่า ก็อาจจะขอเจ้าของบ้านทำงานเล็กๆ น้อยๆ แลกกับการอาศัยอยู่ชั่วคราว หรืออาจจะขอติดค้างไว้ก่อน ถ้าหากคุณชอบพบเมื่อไหร่ ก็ค่อยขอเงินเขามาใช้หนี้คืนทีหลัง คงพอมีคนใจบุญเมตตาบ้างกระมัง ที่บ้านนอกเวลาอับจนไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร ฉันก็มักจะเสนาอวดตัวเองกายเข้าแลกทั้งอาหารและที่ซุกหัวนอน ซึ่งส่วนใหญ่ก็ไม่มีใครใจไม่ใส่ระกำกับคนตกทุกข์ได้ยากดอก แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าคนบางกอกเขาจะใจดีเหมือนที่บ้านนอกไหม

"เออ ลุงจ๊ะ ลุงช่วยรอตรงนี้สักประเดี๋ยวเดี๋ยวนะ ขอฉันเข้าไปถามไถ่ข้างในก่อน เผื่อว่าเขาไม่มีห้องให้เช่า จะได้ว่ารถลู่ไปที่อื่นต่อเสียเลย"

ลุงนั่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนพยักหน้า

"ได้ขอรับ แต่อย่านานน่ะครับ กระผมต้องรีบกลับ"

"ไม่นานดอกจ๊ะ" ฉันตอบแล้วหมุนกายเดินตรงไปที่ประตูรั้ว ทิ้งให้คนขับสามล้อยืนรออยู่ตรงนั้น

บานประตูขนาดใหญ่สีดำยั้ไม่เป็นลูกบัวแนวตั้ง ปิดทึบบังสายตาจากคนภายนอกไม่ให้มองเห็นข้างใน อันเป็นลักษณะรั้วบ้านที่นิยมในหมู่ชนชั้นสูง มีเพียงช่องระแนงค้ำบนที่พอมองลอดได้ สำหรับคนในบ้านคิดว่าแขกที่มาหาเป็นใคร สภาพรั้วเก่าแก่จนจำสื้ที่ทาไว้คั้งเคิมมิได้ เนื้อไม้แห้งจนเห็นเสี้ยนเป็นร่องลึกซัดเจน คราบราคราบน้ำฝนกระจายอยู่ทั่ว ทว่ายัง

แข็งแรงทนทานแม้จะผ่านกาลเวลามานาน คณะหลายชั่วอายุคนที่เดียว

ฉันมองลอคระแนงเหนือบานประตูเข้าไป ผ่านพุ่มเฟื่องฟ้าออกดอก สะพรั่งหนาทึบ เห็นเรือนไม้ขนาดใหญ่ค้ำตะมึนอยู่หลังแมกไม้ร่มครึ้ม ฉันคิดจะตะโกนเรียกคนในบ้านมาเปิดประตูให้ แต่ดูเหมือนไม่มีวีแววใครอยู่แถวนั้นเลย จึงถือวิสาสะผลักประตูรั้วเข้าไปเอง

เสียงบานพับเขรอะสนิมเสียดสีคังกังวานในความเงียบ บังเกิดเป็นเสียงครีคราคเหมือนเสียงลมหายใจของสัตว์บาดเจ็บที่คำรามเวลามีใครไปรบกวนมัน ฉันสูดลมหายใจลึกๆ ขณะบานประตูหนาหนักค่อยๆ เคลื่อนตัวออกอย่างเกียจคร้าน เศษฝุ่นร่วงกราวบ่งบอกว่าไม่มีคนเปิดมันมาช้านานแล้ว

ก้าวเท้าเข้าไปข้างในก่อนหับประตูปิดตามหลัง ความรู้สึกชวนอึดอัดบางอย่างห่อหุ้มรอบกาย เหมือนมีสายคาไม่เป็นที่จับต้องมาจากทุกทิศรอบบริเวณบ้านอันกว้างขวาง ท่ามกลางไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านใบรกรกริมจนแสงแดดแทบจะส่องผ่านลงไปไม่ได้ บรรยากาศยามนั้นสงบเงียบวังเวงจนบอกไม่ถูก รวากับโลกทั้งโลกพลันหยุดนิ่ง แม้แต่ใบไม้ก็ไม่ไหวคิง ไม่มีกระทั่งเสียงนกหรือแมลงสักตัว ยิ่งเมื่อคิดว่าที่นี้ดูเหมือนบ้านร้างมากกว่าจะเป็นที่อาศัยของมนุษย์ และฉันคือคนแปลกหน้าที่หลงเข้ามาในนี้เพียงลำพัง ความรู้สึกนั้นทำเอาแทบจะหันหลังกลับเลยทีเดียว

แต่หลังจากยืนซึ้งใจอยู่นาน ในที่สุดก็รวบรวมความกล้าก้าวเดินตรงไปยังเรือนใหญ่หลังนั้น รู้สึกเหมือนมันกำลังจ้องมองฉันราวกับเจ้าบ้านผู้ไว้ตัว รอให้แขกผู้มาเยือนคลานเข้าเข้าไปหากระนั้น

"สวัสดิ์ค่ะ มีใครอยู่บ้าง" ฉันร้องถาม ได้ยินเสียงตัวเองแว่วสะท้อนก้องไปมาในอากาศที่สงบนิ่ง มันนิ่งเสียนจนเหมือนภาพที่มองเห็นตรงหน้าเป็นภาพถ่ายมากกว่าของจริง

"มีใครอยู่ไหม" ร้องส่ำทับอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์คงเป็นเช่นเดิม

ถือกระเป๋าสี่ใบเท้าเข้าไปที่ละก้าว เรือไม้ทะมึนทึมหลังนั้นเคลื่อนไกลเข้ามาเรื่อยๆ ขนาดของมันขยายขึ้นกว่าตอนมองเห็นจากภายนอกมาก มันเป็นเรือไทยทรงปั้นหยาสองชั้น หน้าจั่วฉลุลายขนมปังขิง ฝาตีเกล็ดขวาง ด้านหน้ามีบันไดปูนสองขั้นนำไปสู่ตัวเรือนยกพื้นสูงที่มีระเบียงยาวโดยรอบ กลิ่นคอกสัตว์บรรณหอมอ่อนโชยมา ฉันทินเดินพลางมองเรือเยื้องๆ ขึ้นไปที่หน้าต่างชั้นบนบานหนึ่งที่เปิดแง้มอยู่

ทันใดนั้น อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จักจั่นนับพันก็แผ่ร้องขึ้นพร้อมกันจนฉันทินสะดุ้งสุดตัว จังหวะเดียวกับที่สายคาเหลือบมองขึ้นไป เห็นเงาคำทะมึนร่างหนึ่งยืนจังก้าอยู่ตรงหน้าต่างบานนั้น

ฉันทินตกใจจะถอยไปด้านหลัง ปะทะกับใครคนหนึ่งเข้าอย่างจัง

"ว้าย! คาเถร!"

เสียงผู้หญิงหวีดร้องลั่น ทำเอาฉันทินตกใจซ้ำสอง เผลอปล่อยกระเป๋าหวายหลุคมือตกลงบนพื้นจนเปิดออก สัมภาระในนั้นซึ่งส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้า หล่นกระจัดกระจาย

"อะไรกันนะ แม่จูนนน! เดินไม่ดูคาม้าตาเรือเลย คูสิ หกเรียราคาหมดแล้ว" เสียงนั้นบ่นอย่างไม่สบอารมณ์

หันไปดูก็เห็นผู้หญิงนางหนึ่ง แต่งกายประหลาดกว่าคนทั่วไป ดูเหมือนพวกมอญหรือลาวมากกว่าจะเป็นคนไทย หล่อนนุ่งผ้าซิ่นข้อมผ้าคที่เก่าจนสีหมองคล้ำ สวมเสื้อผ้าฝ้ายแขนกระบอกยาวเสมอศอกเก่าพอกับผ้าถุง เห็นรอยฉีกขาดหลายแห่ง ผมยาวหนารวบเป็นมวดยกลมกลางกระหม่อม ทิ้งปอยผมรุ่มร่าลงมาระโบหน้า หล่อนกำลังก้มลงเก็บอะไรที่หล่นบนพื้น ฉันทินรีบเงยหน้าขึ้นไปมองตรงหน้าต่างอีกครั้ง ร่างลึกลับหายไปแล้ว

"หมดกัน ขนมข้าวคัมฉันทินป็นปีหมดแล้ว โอ้ๆ อุคส่ำหีบหิ้วมา

แทบเป็นแทบตาย" หญิงคนนั้นยังบ่นกระปอดกระแปดไม่หยุด สำเนียงที่พูดฟังไม่คุ้นหู ท่าทางจะไม่ใช่นักบางกอก แต่ฉันไม่มีเวลาพินิจหล่อนมากไปกว่านี้ เพราะต้องยกมือไหว้ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่

"ขอโทษเถิดจ๊ะ ฉันไม่เห็นจริงๆ"

หญิงนางนั้นเก็บขนมขึ้นหนึ่งขึ้นมาจากพื้น เอาปากเป่าฝุ่นออก

"เลอะเทอะหมดเลย กินได้หรือเปล่านั้น อืม แต่ก็ -- เสียคายว่ะ" กล่าวจบก็ยัดขนมเข้าปากหน้าตาเฉย จนฉันอดขันในกิริยาของหล่อนไม่ได้

"เออๆ ช่างมันเหอะ" พูดทั้งที่ยังเคี้ยวขนมในปากคู้ๆ "นี่ ว่าแต่หล่อนนะ เพิ่งมาจากบ้านนอกสีท่า"

"จ๊ะ แต่เอ๊ะ ทำไมรู้ล่ะ"

"โถ คั่วคั่วๆ หน้าตาเค่อๆ คั่วๆ แบบนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ บ้านนอกซัดๆ" หล่อนทำเสียงสูง พลังมองสำรวจฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่แปลกที่ฉันไม่ยักโกรธหรือคิดว่ากำลังโดนดูถูกเลย กลับขำเสียอีกที่หล่อนพูดราวกับว่าตัวเองเป็นคนกรุงเสียเต็มประดา

"มาหาบ้านเช่าเหรือ" ถามเมื่อเห็นฉันก้มลงเก็บของใส่กระเป่า

"ใช่จ๊ะ" ฉันตอบ "ได้ข่าวว่าที่นี่มีห้องแบ่งให้เช่า"

หญิงผู้นั้นพยักหน้าหงิกๆ

"อือๆ แล้วคิดว่าจะอยู่นานแค่ไหนล่ะ"

"ยังไม่รู้เลยจ๊ะ ตั้งใจว่าจะอยู่จนกว่าจะเสร็จธุระ"

หล่อนจ้องมองท้องฉันก่อนถาม

"แล้วนี่ท้องแก่ขนาดนี้ เดินทางมาคนเดียวเลยเหรือ"

ฉันพยักหน้าเศร้าๆ หล่อนเห็นดังนั้นก็รู้สึกจะช่วยฉันเก็บของ แต่ปากยังเคี้ยวขนมไม่เลิก

"มา มา ฉันช่วย เคี้ยวฉันจะพาไปหาคุณสมจิตค์ คนดูแลบ้านนี้"

"คุณสมจิตค์" ฉันทวนชื่อนั้นซ้ำๆ

"ใช่ คุณสมจิตต์เป็นแม่บ้านที่นี่ แกจะเป็นคนคัดสินใจว่าจะให้หล่อน อยู่หรือไม่ให้อยู่ บ้านนี้น่ะ ใ้ว่าใครจะเข้าจะออกกันได้ง่ายๆ หรือกนะ"

"เธอก็อยู่ที่นี้เหมือนกันหรือจ๊ะ" ฉันทามบ้าง

"อ้อ ฉันทอยู่ที่นี้มานานแล้ว ฉันทชื่อซ้อย แต่คนแถวนี้ชอบเรียกฉันทเสีย เต็มยศว่า อีซ้อย" ตอบแล้วก็หัวเราะเสียงก้องเหมือนขำในคำพูดตัวเอง

"นี่ ว่าแต่หล่อนนะชื่อเรียงเสียงไร จะได้เรียกถูก"

"ฉันทชื่อนวลจันจ๊ะ"

"นวลจัน ชื่อเพราะคินะ ไม่เหมือนฉันท ชื่ออีซ้อยนี่ฟังดูเป็นพวก บ่าวไพร่ยังงไม่รู้จัก" พูดจบส่งยิ้มกว้างให้ ดวงตากลมโตคู่หนึ่งมีแววซุกซน ซึ่เล่น แต่ก็แฝงไว้ด้วยความจริงจัง ฉันทยิ้มตอบ รู้สึกถูกชะตากับหล่อนอย่าง ประหลาด

"เธอมาอยู่ด้วยก็ดีเหมือนกัน ฉันทจะได้มีเพื่อน ฉันทอยู่ที่นี้คนเดียวมานาน วันๆ ไม่รู้จะคุยกับใคร เปื่อจะตายซัก"

ซ้อยพูดเร็วปรือ ช่วยหิ้วกระเป๋าแล้วเดินนำหน้าไปก่อน ฉันทหันมอง ขึ้นไปบนเรือนอีกครั้ง เห็นหน้าต่างที่เปิดแง้มไว้บานนั้นยังคงว่างเปล่า สงสัยเมื่อครู่คงตามผาดไปเอง

"อ้าว มัวยืนเก้ๆ กังๆ ทำอะไรอยู่ ตามมาเร็วๆ สิ เตียวก็มีค้ำกั้น พอดี" เสียงซ้อยร้องเรียก ทำให้ฉันทต้องรีบสาวเท้าตามไป

"เรือนคุณสมจิตต์อยู่ด้านหลังโน่นแน่ะ นี่ แม่ นวลจัน ฉันทขอเตือน เธอไว้ก่อนนะ คุณสมจิตต์นะแกเป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่างเอากการเที่ยวแหละ แล้วแกก็ไม่ใคร่ไปรคคนบ้านนอกคอกนาไม่มีห้วนอนปลายตีนอย่างเรานัก คอก เธอต้องระวังคำพูดคำจาให้ดี" ซ้อยหยุดหันมองซ้ายขวา ก่อนลคเสียง ลงเป็นกระซิบ

"ขึ้นทำอะไรรุ่มร่ามไม่เข้าคาหรือพูดไม่ถูกหูเข้าละก็ แม่ค่าเปิง ฉันท ไม่รู้ค้ำวนะ"

แล้วซ้อยก็ปิดปากหัวเราะคิกคัก แม้จะยังงุนงงเพราะจับใจความไม่ทัน แต่ฉันก็เผลอหัวเราะไปด้วย ซ้อยคุณแกล้งคล่องว่องไว จนฉันรู้สึกว่าคุณเองกลายเป็นคนเเงะงะไปเลย เผลอแผล็บเดียวหล่อนก็หัวเราะเป่าเดิน คิ้วปลิวลัดคงไม้ท้ายเรือออกไปแล้ว ฉันจึงต้องก้าวยวาวๆ ตามหล่อนไปให้ทัน เสียงจักจั่นยังคงระงมไปทั่ว ดอกปีบปลั่งกลิ่นหอมเย็นฟุ้งตกลงไปไกลในอากาศที่กำลังหม่นมัวลง

ในที่สุคหล่อนก็มาถึง ---

บางสิ่งที่เราไม่อาจมองเห็นด้วยตา แต่รับรู้ได้ด้วยสัมผัสเริ่มต้นว่า มันอยู่ที่นั่น กำลังจ้องมองลงมาจากที่สูง ตั้งแต่ก้าวแรกของการมาถึง เห็นคือคันจามจรีใหญ่แม่กิ่งใบรกรกริม มันเห็นหล่อนเปิดประตูรั้วเข้ามา บนजूหลังคาที่ลวดลายไม้ฉลุบางชิ้นแหงวันหลุดหายไปตามกาลเวลา มันเห็นหล่อนเดินตรงมาช้าๆ อย่างระแวงระวัง ตรงเชิงบันไดเรือนอันเคลื่อนกลาดด้วยเศษใบไม้แห้ง ที่ซึ่งลมพัดควบเคียวก็ปลิวว่อนไปกองรวมกัน ส่งเสียงเสียดสีเกรียวกราวประหนึ่งเสียงคนพึมพำ สิ่งนั้นกำลังลอบฟังบทสนทนาของหล่อนด้วยจุดประสงค์ลึกลับ

และที่ชั้นสองของเรือน ตรงหน้าต่างบานที่เปิดแง้มไว้นั้น เสียงลมหายใจคังแผ่วลอยมาตามลมโดยไม่มีผู้ใดจับสังเกตได้ เสียงนั้นกระชั้นขึ้นทีละน้อย เหมือนเจ้าของลมหายใจกำลังพยายามกอบเอาอากาศเข้าสู่ทรวงอกอย่างหิวโหย สักพักก็กลายเป็นเสียงหอบอย่างทุกข์ทรมาณ คล้ายกับลมปราณจวนเจียนจะขาดห้วง เมื่อมันเห็นหล่อนกำลังเดินผ่านเรือนตรงไปทางสวนด้านหลัง

สิ่งที่ว่าค่อยๆ เคลื่อนจากหน้าต่างไปตามหลังซอกของผนังเรือนแผ่วเบา ล่องลอยคุจไร้น้ำหนัก แม้จะปราศจากร่างกาย แต่มันก็หยั่งรู้ด้วยผัสสะที่ไม่อาจอธิบายเป็นรูปธรรมได้ มันมองเห็นด้วยจักขุที่มีใช้คาเนื้อ

ไต่ยีนจากโศคสัมผัสที่ไร้หู สูดคมกลิ่นด้วยมานประสาทโดยไม่ผ่านรูจมูก
ชั่วขณะนั้นมันกำลังจ้องมองผ่านรอยแยกของฝาไม้ลงไปยังเบื้องล่าง

ตรงทางคินน้อยๆ ที่ลัดเลาะไปยังเรือนไม้หลังเล็กด้านหลัง ร่างสอง
ร่างกำลังเดินตรงไปที่นั่น ขณะแสงผีตากผ้าอ้อมกำลังจะลับหายไป สิ่งนั้น
เริ่มกระเพื่อมสั่นไหวเหมือนว่าถ้ามันมีมือ เวลานั้นมือของมันคงกำลังสั่น
ระริกเกินกว่าจะควบคุมได้ เสียงที่ฟังคล้ายลมหายใจเริ่มหอบสำคัญๆ จน
เกือบเหมือนเสียงคำรามของสัตว์สงวนถิ่นที่พร้อมจะปกป้องรังของมันจาก
ผู้บุกรุก

อีกครั้ง มันกำลังเกิดขึ้นอีกครั้งแล้ว โอ ช่างเป็นความทรมานที่สุด
แสนจะทานทน มันคืนรณให้หลุดจากพันธนาการที่รัดกรึงไปถึงกันบึงแห่ง
จิตพิสัย ลึกจนเหลือเพียงความค้ำค่อมห่อหุ้มไว้ชั่วอนันตกาล บัดนี้พวกมันได้
ถูกปลุกขึ้นอีกครั้ง และกำลังกระเสือกกระสนสุดฤทธิ์ให้พ้นจากบ่วงกรรม
ที่เหมือนปมเชือกทาบแน่นเข้าไปเข้ามาจนกลายเป็นเงื่อนคายนาคาใหญ่ เงื่อน
ตายแห่งกาลเวลาอันยากจะคลายออก แต่กลับเขม็งเกลียวแน่นขึ้น และ
แน่นขึ้น ขมวดปมฝังซ้อนทับเข้าไปอีกปมแล้วปมเล่า จนเกินกว่าผู้ใดจะ
คลายออกได้ นอกจากจะมีใครศรัทธานำให้ขาดสะบั้นลง

มันคืนแรงขึ้น แรงขึ้น จนบังเกิดแรงกระเพื่อมกระจายเป็นวงกว้าง
ในอณูอากาศ รวากับระลอกคลื่นที่แผ่วงออกไปเรื่อยๆ บนผิวน้ำไม่มีที่
สิ้นสุด พลันนั้นสั่นไหวจนปลุกให้สิ่งที่มองไม่เห็นจำนวนมหาศาล ซึ่งทับถม
ซ้อนกันอยู่ในเคหสถานนั้นมาหลายชั่วคน ให้คืนขึ้นจากการหลับใหลอัน
ยาวนาน

พวกมันได้คืนขึ้นแล้ว และกำลังเฝ้าดูการมาถึงของหล่อนด้วยเจตนา
อันน่าสะพรึง

"ดิฉันเดินทางมาจากจังหวัดชลบุรีเข้าค่ะ มาตามหาสามีที่หายสาบสูญไป แต่โชคร้ายยังหาไม่เจอ ดิฉันไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร และที่พระนครนี่ก็ไม่มีใครพอจะอาศัยพักพิงได้เลย เผอิญได้ยินว่าที่นี่มีห้องแบ่งให้เช่า ก็เลยคิดจะมาขอ ---"

"หยุดนะ!"

เสียงแหลมสูงควาคแว้ด จนฉันชะงักคำพูดค้างไว้เพียงนั้น

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เผชิญกับสายตาเกรี้ยวกราดจากร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า คุณสมจิตต์เป็นหญิงวัยกลางคน คะเนาะน่าจะราวห้าสิบเศษ ห่อหุ้มกายภายใต้ชุดเสื้อลูกไม้แขนเสมอศอกและผ้าถุงยาวสีคำสนิทตลอดร่าง ขับควงหน้าซึ่งค่อนข้างซีดของนางให้ดูเผื่อขาขึ้นไปอีก ยิ่งเมื่อต้องแสงตะเกียงลานที่นางถืออยู่ในมือ ก็ยิ่งทำให้แม่บ้านผู้นี้ดูน่าเกรงขามจนเกือบจะเรียกว่าน่ากลัวเสียด้วยซ้ำ

"ใครถามหล่อนมิทราบ เล่าเสียเป็นคั้งเป็นแคว ฉันทนะไม่ว่างพอจะมาฟังเรื่องโศกประโลมโลกย์แบบนิยายสิบสทวงศ์ของหล่อนคอกยะ" คุณสมจิตต์กระแทกเสียง วางตะเกียงลงบนคั้งสูงข้างหน้าค่าง แล้วหันขวับมาจ้องหน้าฉันซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพื้นเรือนข้างๆ กับซ้อย แวคาที่จ้องมอง

มากุศลินเสียจนฉันต้องก้มหน้ามองพื้นนิ่ง ไม่กล้ากล่าวอะไรอีก ส่วนซ้อยก็ขยับตัวเบียดเข้ามาใกล้ แสดงอาการเกรงกลัวอย่างเห็นได้ชัด

"แล้วอีกอย่าง ผู้หญิงบ้านนอกท้องแก่อย่างหล่อนนะ ฉันไม่อยากจะยุ่งชิงด้วยดอก ประเหมาะเคราะห์ร้ายมากตลอดลูกในบ้านนี้ คงได้งามหนักันทีเดียว ฉันจะไปเรียนคุณนายว่าอะไรล่ะ ที่นี้ไม่ใช่สถานสงเคราะห์หมาแมวจริงจังนะยะ"

คุณสมจิตต์กล่าววาทจากระทบกระเทียบไม่หยุดหย่อน ขณะที่ฉันก้มหน้าขมก้มกลิ่นความอคูสูไว้ ทุกถ้อยคำของนางช่างเสียดแทงให้เจ็บช้ำน้ำใจ จนรู้สึกผ่าวร้อนที่ขอบคาง ท่าทางคตินี้ฉันคงต้องหาที่ซุกหัวนอนข้างถนนเป็นแน่ เพราะนางคงไม่เมตตาให้ที่พักแก่ฉันดอก

"เอ่อ -- คือ -- คุณสมจิตต์เจ้าขา" รูๆ เสียงสั้นๆ ของซ้อยก็ขัดจังหวะขึ้น ฉันเหลือบดู เห็นซ้อยรวบรวมความกล้ายกมือไหว้ท่วมหัว

"แม่ovolจันแก่น่าสงสารออกนะเจ้าคะ บ่าวเห็นว่าคนกำลังท้องกำลังไส้ นึกว่าเวทนาให้พักสักคืนหนึ่งเถิดเจ้าคะ บ่าวคิดว่า..."

"หุบปากนะ นังซ้อย!" คุณสมจิตต์หันขวับมาตะคอกเสียงดังลั่นจนซ้อยสะดุ้งโหยง "ไม่ใช่กงการอะไรของแก สารระแนไม่เข้าเรื่อง ตัวนะเป็นแค่คนอาศัย เท่าที่คุณนายเมตตาให้ที่ค้ำกะลาหัวทุกวันนี้ก็บุญแค่นั้นแล้ว หัดสำเหนียกไว้บ้าง หาไม่ฉันจะเฉดหัวแกออกไปเปร้อนเหมือนเดิม"

ซ้อยเลยหมคคำพูดไปอีกคน ได้แต่ก้มหน้ามอมพื้นเช่นเดียวกัน ฉันลอบขอบคุนซ้อยทางสายตา เห็นซ้อยทำหน้าที่บูยี้บ้เหมือนจะบอกรว่าอย่าพุดอะไรอีก

บรรยากาศภายในโถงบนเรือนขณะนั้นเงียบจนชวนอึดอัด ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าคุณสมจิตต์เดินกลับไปกลับมา ร่างสูงใหญ่เคลื่อนผ่านแสงตะเกียงจนเกิดเป็นเงาคำวูปไหวบนผนัง เรือนอันเป็นที่พำนักของคุณสมจิตต์ปลุกอยู่ติดกับสวนด้านหลังเรือนใหญ่ เป็นเรือนใต้ถุนสูงขนาดย่อม

ที่เก่าแก่แต่ก็ยังคงคึกคักอยู่ ถัดไปเป็นศาลาแปดเหลี่ยมหลังเล็กๆ และเรือน
 คันไม้ เลยจากนั้นไปคือคึกใหญ่ทรงฝรั่งหลังหนึ่งทาสีเหลืองอ่อนนวลตา
 ซ่อนตัวอยู่หลังคังไม้หนาทึบ ซึ่งฉันยังไม่รู้ว่าเป็นที่อยู่ของใคร

ลึกลับเสียงผีเท่าที่หยุกคลง ฉันแอบมองทางหทางคา เห็นคุณสมจิตต์
 ยืนหันหลังให้อยู่ริมหน้าต่าง เหมือนมองไปทางคึกใหญ่หลังนั้นเหมือนตกอยู่
 ในภวังค์ ฉันลอบมองแผ่นหลังในชุดคำอย่างพิจารณา เพิ่งสังเกตเห็นว่า
 เสื้อที่คุณสมจิตต์สวมใส่เป็นเสื้อลายลูกไม้คอตั้งแบบฝรั่ง อย่างที่เคยเห็น
 พวกหม่อมสอนศาสนานิยมใส่กันในยุคก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง ชั่วแต่
 ของคุณสมจิตต์ดูเหมือนชุดสำหรับแต่งไปงานศพมากกว่า เรือนผมคำสนิท
 ที่ขัดแย้งกับอายุรบริตงเกล้าเป็นมวยแน่นค้านหลัง ไม่เห็นไรผมแตกออก
 มาแม้แต่เส้นเดียว แสดงถึงความเจ้าระเบียบของนางเป็นอย่างดี

คุณสมจิตต์ยืนอยู่ตรงนั้นนิ่งนานราวชั่วมักกลับ ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลัง
 คิดอะไรอยู่ แต่แผ่นหลังที่สะท้อนขึ้นลงด้วยลมหายใจกระชั้นถี่จากความ
 โกรธเกรี้ยวเมื่อครู่ เริ่มผ่อนคลายลงช้าๆ คล้ายกับท้องทะเลยามคลื่นลม
 สงบ

ครู่ต่อมาก็ได้ยินนางถอนใจ ก่อนหันกลับมากล่าวด้วยน้ำเสียงที่
 อ่อนลง

"เอาเถอะ ฉันเองก็ไม่ใช่นใจไม่ใ้ระกำอะไรคอกนะ นี่เห็นว่า
 มีค้ำแล้ว จะเมตตาคือให้พักสักคืน แต่ถ้าหล่อนหาที่อยู่ใหม่ได้เมื่อไหร่ ก็จง
 ขนข้าวของแล้วไสหัวออกไปทันที" ท้ายประโยคเปลี่ยนกลับมาเป็นกระด้าง
 คังเดิม แม่บ้านชุดคำล้วงพวงกุญแจออกมาจากชายพก ปลดลูกกุญแจ
 คอกหนึ่งโยนลงบนพื้นตรงหน้าฉัน

"เฮ้ นางซ้อย แกพาแม่ไป ให้พักอยู่ห้องว่างข้างๆ แกนั่นแหละ"

เราสองคนหันมาสบตาแล้วพนมมือไหว้คุณสมจิตต์พร้อมกันโดย
 มิได้นึกหมาย

"ขอบพระคุณเจ้าค่ะ" ฉันละล่ำละลักกล่าว ขณะที่ซ้อยคิดว่าวิญญาณแล้วสะกิดให้รีบออกไปโดยไว ฉันพาร่างอ้วยอ้ายลุกขึ้นหิ้วกระเป๋าเดินทางตามซ้อยไป แต่ก่อนจะพ้นประตู เสียงคุณสมจิตต์ก็ร้องให้หยุด

"เดี๋ยวก่อน!"

ทั้งซ้อยและฉันชะงักค้าง หรือแกจะเปลี่ยนใจเสียแล้วกระมัง

"ฉันขอสั่งให้หล่อนอยู่แต่เฉพาะในที่ของหล่อน ห้ามไปยุ่งยามที่อื่นเด็ดขาด โดยเฉพาะที่ตึกใหญ่หลังนั้น เพราะนั่นเป็นที่อยู่ของคุณนายรัญจนเจ้าของบ้านนี้ คุณนายไม่ชอบให้ใครไปจุ่นจ้านในส่วนตัวของท่านจำไว้ให้ดี" แม่บ้านซุดคำส่ำทับเสียงเฉียบขาด

ฉันพยักหน้ารับคำ ซ้อยรีบฉุดมือฉันก้าวลงบันไดไปทันที โดยมีสายตาแข็งกร้าวของคุณสมจิตต์จ้องตามหลังไปตลอด

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินนามผู้เป็นเจ้าของบ้านนี้ คุณนายรัญจนชื่อที่ไพเราะแบบผู้ดี แต่ฟังดูเยือกเย็นอย่างประหลาด ฉันเดินลงบันไดกลางชะเง้อมองไปยังตึกใหญ่ซึ่งแยกตัวโคกเดี่ยวอยู่ท่ามกลางแมกไม้ ห่างไกลจากเรือนบริวารอื่นๆ

เวลานั้นดวงอาทิตย์ลับไปนานแล้ว ความมืดกำลังข่มทอ้งฟ้าให้กลายเป็นสีน้ำเงินเข้ม อากาศเย็นลงอย่างรวดเร็ว จนปรากฏสายหมอกจางๆ ห่มคลุมทั่วบริเวณ ในช่วงขณะที่จะถึงบันไดขั้นสุดท้าย ก่อนที่ตึกใหญ่หลังนั้นจะลับสายตาไป ฉันทันได้เห็นแสงไฟลอดมาจากหน้าต่างบานหนึ่งที่เปิดแง้มไว้ตรงมุขชั้นบน แสงนั้นเริ่มจากริบหรี่แล้วค่อยๆ เพิ่มความสว่างทีละน้อย รวากับมีใครไขตะเกียงให้ลุกโชติช่วงขึ้น

"อู๊ย! คนบ้านนี้เขาเป็นพวกผู้ดีเก่า สืบเชื้อสายมาจากพระยงพระยาอะโรนนี่แหละ ซ้อยยาวเป็นขบวนรถไฟ ฉันเองก็จำไม่ได้เสียแล้ว"

ขณะพาฉันเดินย้อนกลับมายังเรือนไม้หลังใหญ่ด้านหน้าที่เรา

เจอกันครั้งแรก ซ้อยก็แอบนินทาเรื่องในคนบ้านให้ฉันฟัง

"ส่วนคุณสมจิตค์นะแกเป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อย สมัยคุณนายรัญจวนยังไม่เกิดด้วยซ้ำ บางทีแกก็เลยเผลอนึกว่าตัวเองเป็นผู้ดีกับเขาไปด้วย" กล่าวแล้วก็หัวเราะด้วยเสียงดังก้องอันเป็นเอกลักษณ์

ซ้อยเล่าว่า สมัยก่อนบ้านนี้เคยร่ำรวยมาก ต้นตระกูลเป็นข้าราชการบริพารรับใช้ใกล้ชิดในวัง แต่พอหลังเปลี่ยนแปลงการปกครองก็หมดอำนาจ ยิ่งพอสามีคุณนายรัญจวนมาเสียไป ฐานะก็เริ่มตกต่ำลงเรื่อยๆ ทรัพย์สินสมบัติเก่าๆ ที่มีอยู่ก็เอาออกเลหลังขายจนเกือบหมด สุดท้ายก็จำเป็นต้องเปิดห้องให้เช่าเพื่อหารายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน

"ทำหิ้งไปอย่างนั้นแหละ แต่จริงๆ แล้วเป็นพวกผู้ดีตกยาก ไม่งั้นมีหรือจะยอมมาให้ใครมาเช่าห้องอยู่ในบ้านนะ เธอว่าไหม"

ซ้อยพาฉันเดินลัดเลี้ยวไปตามระเบียบยาว ผ่านโถงกลางและห้องที่เปิดคายนหลายห้อง จนถึงห้องเล็กๆ ที่อยู่หัวมุมค่านิน

"เฮ้ ถึงแล้ว นี่แหละห้องของเธอ ส่วนของฉันนะอยู่ข้างๆ มีอะไรมาเคาะเรียกก็แล้วกัน" กล่าวพลางไขกุญแจ แล้วผลักประตูเปิดออก กลิ่นอับแบบสถานที่ที่ไม่มีคนอยู่มานานโชนออกมาจากห้องนั้น

ซ้อยเดินนำหน้าพาฉันเข้าไปข้างใน วางตะเกียงลงบนตั้งเตี้ยมุมห้อง ซึ่งมีกระจงเงาโบราณบานเล็กๆ วางอยู่ ฉันมองสำรวจไปรอบๆ เห็นเป็นห้องโล่งๆ ขนาดพออยู่สบายไม่อัดอัดเท่าใดนัก เครื่องเรือนมีเพียงคังไม้ชิ้นนี้และคู่เสื่อผ้าเก่าๆ อีกหลังตั้งชิดฝาห้อง ซ้อยสู้อุดสำหรับหอบเสื่อและหมอนมุ้งมาเมื่อฉันด้วย ช่างใจดีเสียจริง พอวางข้าวของทั้งหมดลงแล้วหล่อนก็เดินไปเปิดหน้าต่างโดยที่ปากยังพูดไม่หยุด

"ฝุ่นเยอะหนอยนะ ห้องนี้ไม่มีคนอยู่มานานเต็มทีแล้วละ เคี้ยวฉันจะช่วยเธอปัดกวาดเช็ดถูพอให้อุ่นได้ไปสักคืนก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่"

ฉันวางกระเป๋าลง เดินไปคูที่หน้าต่าง ทิวทัศน์ภายนอกคือสวนที่คิด

กับเรือนคุณสมจิตต์ เห็นศาลาทรงแปดเหลี่ยมและเรือนต้นไม้อยู่ในระยะ
สายตา ส่วนตึกใหญ่ของคุณนายรัญจวนตั้งทะมึนไกลออกไปในความมืด
ไม่มีแสงตะเกียงลอดจากหน้าต่างบานนั้นแล้ว

ช้อยจัดแจงเอาไม้กวาดกวาดฝุ่นบนพื้นแล้วปูเสื่อที่เตรียมมาลงไป
ขณะที่ฉันทรุดตัวนั่งหน้ากระຈกเงาตรงตั้งเคี้ยว แสงตะเกียงส่องให้เห็นฝุ่น
หนาเคอะจับบนบานกระຈกจนชุ่มมัว มองไม่เห็นเงาสะท้อนใบหน้าตัวเอง
ฉันเอื้อมมือเอานิ้วปากฝุ่นออกแล้วก็ถอนใจ เห็นที่ต้องทำความสะอาดกัน
พอสมควรทีเดียว

"ห้องน้ำมีอยู่ห้องเดียวตรงท้ายเรือนโน้น ต้องเดินอ้อมผ่านเรือนแถว
ข้างๆ นี่ไปทางด้านหลัง แต่มันมีคืดคืดที่น่ากลัวมากเลยนะ เพราะไฟฟ้า
บ้านนี้ถูกตัดไปนานแล้ว ไปไหนมาไหนกลางค้ำกลางคืนเธออย่าลืมถือ
ตะเกียงไปด้วย ไม่งั้นล่ะก็ --"

ช้อยพูดถึงตรงนี้ก็ชะงักไป ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

"เออ นี่ นวลจัน เธอเพิ่งมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำอาบทำให้สบายตัว
ก่อนดีกว่า เคี้ยวขิงคืดจะยิ่งหนาว"

"ก็คืดเหมือนกัน กำลังอยากอาบน้ำอยู่พอดี" ฉันตอบแล้วชวนจัน "ไป
อาบด้วยกันไหมล่ะช้อย"

"อู๊ย! จ้างให้ฉันก็ไม่อาบหรอก" ช้อยตอบเสียงสูง

"อ้าว! ทำไมล่ะ" ถามด้วยความแปลกใจ

"ก็กลัวผีนะสิ ถามได้" ช้อยโพล่งออกมาคืดๆ

"บ้า คนเก่งกล้าอย่างช้อยนี่หรือจะกลัวผี ฉันไม่เชื่อหรอก" ฉันหยอก
เล่นขำๆ

"จริงๆ" ช้อยทำตาโต "พูดแล้วจะหาว่าคุย ฉันนี่แหละตัวกลัวผีระดับ
เคี้ยวทีเดียว เรียกว่ากลัวจนขี้ขี้้นขมอมเลยละ" พูดจบก็หลับตาปัดทำค้อย่น
คืดความกลัว แล้วเราสองคนก็หัวเราะขี้้นพร้อมกัน

คีนแรกในพระนครไม่เลวร้ายอย่างทีคิค แม้จะตามหาคุณชอบยัง
ไม่พบ และรู้สึกไม่สบายใจกับท่าทีไม่เป็นมิตรของคุณสมจิตต์นัก แต่อย่าง
น้อยฉันก็ยังอุ่นใจทีได้เพื่อนใหม่อย่างช้อย